

vereniging

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N
Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der ODV Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag tel. 684541

Secretariaat: KRAMSVOGELLAAN 29 2566 CB Den Haag tel. 254273

WEEKBLAD

nadruk verboden

26e jaargang nr.11

30 oktober 1981

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Zoals U bekend weten wij niet alles en kunnen wij fouten maken. Op deze avond is het wel zeer belangrijk dat u zelf nadenkt, want dit is de vijfde vrijlag van de maand en dus

V R A G E N A V O N D
=====

En ik zou dan maar meteen willen beginnen met de eerste schriftelijke vraag.

x Zoudt U iets kunnen vertellen over de natuur? Hoe weet de natuur b.v. dat er een strenge winter zal komen, extra bessen aan bomen en dstruiken, extra rrien van dieren.

- De natuur weet dat natuurlijk ook niet. Wat weten betreft is de natuur nog wat minder dan de Bilt. Maar al is daarin dan ook geen "weten", er is wel iets geheel anders.

Het geheel van de natuur is gebaseerd op allerhande cyclische verschijnselen. De gevolgen daarvan worden dan o.m. in rijke bessendracht e.d. kenbaar. Maar vergeet niet, dat deze verschijnselen ook vaak optreden zonder dat de winter ook werkelijk buitengewoon streng wordt.

Genoemde verschijnselen zeggen dus in feite niet zoveel als de volksmond pleegt aan te nemen. Wat er in feite gebeurt is het volgende: Wanneer er een verandering is in de uitstraling van de zon dan ontstaat ook een verandering in het aardmagnetische veld en de straling in de atmosfeer.

Kleine onevenwichtig eden, kleine, onbelangrijke dichtheidsveranderingen in atmosfeer, aardmagnetisch veld, wat meer of minder ernstige verontreinigingen van de bovenste luchtlagen veroorzaken andere stralingsverhoudingen en betekenen ook een lichte wijziging van de lucht-eletriciteit, zeker op een hoogte van rond 1 tot 3 meter.

In feite kan dit lucht .aarde potentiaal tot op vele duizenden meters hoogte anders worden, maar dit veroorzaakt dan nog weer andere verschijnselen en heeft invloed op neerslag, onweer e.d.

Vooral door deze laatste verandering begint de plant onmiddellijk haar eigen omzettingsprocessen op te voeren: zij "ademt" meer, neemt ook meer voeding op. Er is a.h.w. sprake van een tweede sapdrift.

Onder een dergelijke toename van voeding dank zij invloeden van buitenaf komt de plant als vanzelf tot een rijkere vruchtzetting, die voor het voortzetten van de soort immers belangrijk is.

Wat de dieren betreft: zij ruien onder invloed van hormonen die deels weer extra worden afgescheiden onder invloed van warmte, maar ook worden beïnvloed door bepaalde uiterlijke omstandigheden waaronder mogelijkheden in de voeding en spanningen heersende rond het dier. Het ruien, en de haaruitval, komen dus altijd voor in een bepaald deel van het jaar en is mede afhankelijk van de soort. Zij vindt gemeenlijk enige tijd voor het begin van het koude seizoen plaats, zodat nieuwe dons of schutlagen kunnen ontwikkelen voor zij nodig zijn.

Wel zien wij bij vogels soms een soort tweede rui: aan het einde van het seizoen, wanneer zij samenkomen voor trek of zwerm bestaan zien wij vaak een versneld verliezen van donsveren. Er is dan geen sprake van een uitvallen en vervangen worden van de pennen, zoals wij in de vroege en echte ruiperiode kunnen konstateren.

Dat zoveel dons loslaat is te danken aan het feit, dat zich nieuwe donsveren vormen en vaak in een grotere dichtheid en meestal ook nog met een iets grotere vetheid dan normaal.

Bij dit laatste proces speelt o.m. voeding - dus ook het gedrag van de planten - en het optreden van zon en regen een rol. Daarnaast blijkt het organisme van de vogel in dit opzicht ook sterk te reageren op een meer langdurige verandering in het lucht-aarde potentiaal.

Je kunt dus niet zeggen dat de natuur iets weet. Maar omdat alles in de natuur in zekere zin deel is van een geheel reageert alles op elke wijziging, zeker wanneer er sprake is van een afwijken van de normale situatie gedurende enige tijd. De delen van die natuur passen zich dan aan aan de veranderde verhoudingen. Planten, dieren en soms zelfs mensen zullen, ofschoon onbewust, hierop reageren en een gedragspatroon vertonen dat eveneens van de norma afwijkt.

Is dat voldoende?

x Uit een wetenschappelijk tijdschrift vernam ik dat de mimmie van Ramses de tweede bij een poging met gammastralen opnieuw te konserveren heeft voldaan. Mogen wij aannemen, dat er in de afgesloten graven en pyramiden ook gammastralen aanwezig zijn of deden de egyptenaren het anders?

x Anders. U moet niet vergeten dat de egyptenaren zoals andere oude beschavingen in feite zijn opgekomen na de ramp van Atlantis. Wat zij aan beschaving en wetenschap nog bezitten is wel mogelijk een deel van hetgeen zij uit Atlantis overhielden, maar bijzonder groot is dit niet geweest en bovendien nogal onevenwichtig.

Voor egypte betekent dit, dat men al vroeg wel veel wist van bepaalde geestelijke krachten, nogal iets wist van een primitieve chemie, maar weinig of niets geweten hebben over zaken als gammastralen. Gezien de veranderingen van het klimaat in deze streken na die ramp zullen zij mogelijk wel het een en ander geweten hebben over het konserveren van zaken door middel van b.v. droge lucht. Uitdroging plus luchtcirculatie kan ook mummificatie in de hand werken, zoals u zelfs in nederland kunt zien. Ook bepaalde zuren en zouten werken konserverend.

De egyptenaren maakten hun mummies ongeveer als volgt: Het lichaam werd allereerst in een natronbad gelegd. Dit goldt voor elke mummie, tot de meest vorstelijke toe. Een dergelijk bad duurde ongeveer een maand.

Bij dure mummies werd eerst daarna, bij goedkope mummies al

daarvoor, de reeks kwetsbare organen verwijderd. Darmen, longen, hart e.d. werden dan uit het lichaam gehaald en in aparte kruiken ondergebracht - compleet met pek en kruiden. Het lichaam werd zo dus ontdaan van alle organen die snel plegen te ontbinden.

Daarna werd het gehele lichaam bij de dure mummie ingewikkeld in kruiden. De werking hiervan werd versterkt met enkele chemicalien. De samenstelling kan ik u op het ogenblik tot mijn spijt niet geheel geven. Zeker is wel, dat in deze fase van het proces in de "wikkel" bepaalde oxyden werden gebruikt.

In het losse omhulsel met kruiden en stoffen werd de mummie rond twee maanden bewaard in een soort droogruimte waar het koel en donker was, maar de wind voortdurend toegang had. Aan het einde waren de weefsels reeds droog geworden en taai.

Dan werd nogmaals de opening in het lichaam geopend, de in de holten van het lichaam aangebrachten kruiden werden vervangen door een ander mengsel waar ook wat olie was bijgevoegd.

Daarna werden alle lichaamsopeningen nogmaals goed afgesloten en werd het lichaam geheel behandeld met balsemolie. Officieel duurde deze fase een week, waarop het lichaam elke dag twee malen met de olie werd ingewreven.

Daarna werd het lichaam - nu plechtig - ingezwachteld. In sommige periodes - en dus niet altijd - werd tussen de windsel nogmaals een mengsel van geurige en naar men aannam conserverende kruiden aangebracht.

Na de eerste inzwachteling werd veelal het aangezichtsmasker aangebracht. Vervolgens werd het lichaam nog enkele malen ingewikkeld. Eerst daarna kwam het lichaam terecht in de kist, waarbij of waarnaast de kruiken met orgaanresten werden gezet. Het was dus een nogal langdurig proces.

De door mij gegeven methode werd overigens voornamelijk gebruikt voor de rijken en voornamen, voor vorsten en hogepriesters. Het procedé was n.l. erg kostbaar en vergde soms bijna een jaarinkomen van een voornaam priester of krijgsman.

Had men zoveel geld niet dan werd het gehele lichaam in een soort pek gedompeld na de periode van liggen in natronloog. Er waren klassen, zodat sommige lichamen wel, andere - goedkoper behandeld - niet van organen buiten het hart werden ontdaan. De asfaltachtige pekmasse werd zo verwarmd dat zij vloeibaar was maar niet te warm. Het lichaam bleef hierin dan rond 10 dagen. Het werd dan afgeveegd en ingezwachteld.

Zoals u hieruit kunt zien had het proces zoals het bewust werd gehanteerd dus niets met gammastralen temaken. Toch een enkel punt nog: wat kosmische stralen betreft blijkt, dat bepaalde pyramiden - maar lang niet alle graven dus - grafkamers bezitten die precies in het brandpunt liggen van een verheving van de kosmische straling die door massa plus de vorm van het graf van hun rechte invalshoek worden afgebogen. Wij weten nu, dat die straling eveneens enigszins conserverend kan werken. Maar zover mij bekend is hielden de egyptenaren hiermede geen rekening. Mogelijk hebben zij de aanwezigheid van een dergelijke straling wel eens gevoeld, maar dan hebben zij kennelijk gedacht dat deze invloed van groot belang was voor bepaalde inwijdingsceremonien. Ik ben er wel zeker van dat zij in dit verband echter nooit gedacht hebben aan de verduurzaming van het lichaam van een overleden vorst. Voldoende?

x In het boek "de Meesters van het verre Oosten" wordt geschreven over een tweehonderd duizend jaar oude taal. Is deze van kosmische oorsprong of zijn alle bekende schriftsoorten van aardse oorsprong? Kunt u zeggen of deze taal in letters of in een soort hierogliefen plaats vond? De vastlegging dan?

Zover mij bekend zijn alle talen die op aarde ooit genoteerd werden van aardse oorsprong. Bij het ook naar ik meen door U bedoelde schrift dat inderdaad zeer oud is, is sprake van een glypisch schrift. U zoudt hieroglyphen kunnen zeggen, maar deze tekens worden soms ook als letter gebruikt.

Dit oudste mij bekende schrift schijnt een voorloper te zijn geworden van o.m. sanskriet schrift, stamde waarschijnlijk uit de atlantische periode en werd ook wel bloemenschrift genoemd door degenen die er later mee gekonfronteerd werden omdat cirkels en samenstellingen van cirkels gekombineerd werden met lijnen en kullige tekens zoals men nog wel in het arabische en indiasche schrift aantreft. De indeling echter doet meer denken aan chinese letters omdat steeds groepen van tekens tot een afzonderlijk geheel verenigd worden.

Van dit schrift zijn geen overblijfselen buiten die welke in de z.g. heilige bibliotheek worden bewaard die onder de hoede staat van de witte breederschap.

Deze resten van het schrift zijn in zeer dunne metaalplaten gegrift en vormen vermoedelijk een kopie van een vroeger schriftstuk. Het is gegrift en niet gestempeld. Ik neem aan, dat het origineel op een ander materiaal was geschreven, maar dat dit vervallen is en teloor gegaan.

Men schijnt vroeger de mogelijkheid gehad te hebben om het te vertalen. Altans heet het dat de inhoud van dit "boek" grote overeenkomst vertoont in inhoud met enkele vroege in het sanskriet bestaande teksten die op houten plankjes die zeer dun zijn waren geschreven met plantaardige stoffen.

U spreekt van 200.000 jaren oud. Daar kun je weinig van zeggen. Zeker is dat de ondergang van het land Mu of Mut rond 75.000 jaren in het verleden ligt. Daarna komt de atlantische beschaving op de voorgrond die ongetwijfeld een deel van de cultuur en magie van Mu heeft overgenomen.

Naar ik meen is een deel van deze kennis teloor gegaan in de eerste ramp die atlantis trof - het verzinken van een aantal eilanden die zuidelijk van de huidige Canarische eilanden liggen en net iets westelijk van de z.g. atlantische rug lagen die men nu nog in het midden van de atlantische oceaan aan kan treffen.

Zeker is wel, dat kort voor deze ramp plaats vond een soort trek plaats waarbij atlantiërs vluchtende of koloniserende naar alle werelddelen schijnen te zijn getrokken. Zij hadden toen als zeer kleiennederzettingen in o.m. Afrika, zuid amerika en vermoedelijk ook op enkele punten in azie.

Het is heel waarschijnlijk, dat de z.g. atlantische subkulturen als de foenicische en minoische mede door deze vluchtelingen en degenen die hen latergezelschap hielden zijn beïnvloed. Hiervoor spreekt o.m. het feit dat in verschillende delen van de wereld z.g. zegels zijn gevonden in een onbekend glypisch schrift dat altans in bepaalde opzichten doet denken aan het z.g. bloemenschrift, ook al zijn de vormen van de letter hoekiger en vormen zij meer per teken een soort afbeelding van nogal abstracte aard.

De werkelijke en bijna algehele ondergang van atlantis vind echter eerst plaats tussen rond 9700 v. chr. en 9400 v. chr. - inclusief alle gevolgen voor de wereld daarvan dus. De werkelijke ramp vergde waarschijnlijk niet veel meer dan 24 uren.

Dit land had kort voordien uit oorlogsoverwegingen zeewater doen instromen in de krater van enkele vulkanen, wat een grote vloed van magma ten gevolge had. Hierdoor was de aantasting van het peil van het sial onder deze eilanden reeds mogelijk. Toen kort daarna een soort maan neerstortte werd nog meer van deze laag taai vloeibare massa

de lucht in geslingerd en daar het peil niet snel genoeg weer zich kon herstellen is een deel van de aardschors waarop meerdere eilanden geheel weggezonden tot op grote diepte, terwijl andere eilanden minder diep zonken maar toch onder het water van de oceaan kwamen te liggen. Hun resten zijn op enkele bergkegels na door het later stijgende water bedekt.

Ik ben van mening dat de ramp wel zeer ernstige, maar niet zo geheel vernietigende uitwerking zou hebben gehad wanneer door deze oorlog en het werken met de vernietigende krachten van vulkanisme en aardbevingen kort voordien zou hebben plaats gevonden, ofschoon de uit het westen komende brokstukken wel de meeste bewoners gedood zouden hebben.

Maar goed. Er is in het verleden kennelijk het een en ander van het schrift elders bewaard gebleven en ook de kennis daarvan schijnt op enige tijd overgeleverd te zijn. Later is deze schriftvorm steeds meer aangepast aan de volkeren die er nog gebruik van maakten. Maar de kennis die zo bewaard bleef is nog lang daarna gebruikt. Denk hier aan de z.g. kalenderschriften van de mayas, die niet alleen getuigen van een bezetenheid door periodiciteiten, maar ook o.m. duidelijk maken, dat van een grote kennis sprake moet zijn geweest zowel t.a.v. de wentelingen en precisie van de aarde als ook de loop van planeten en hun banen en wentelingsperiode.

In Egypte vinden wij een dergelijke reeks gegevens terug, die echter minder openlijk gebruikt worden en groterdeels als deel van een soort inwijdsleer niet sterk verbreid werden. Ook in de kaskasus zijn enkele resten van deze kennis teruggevonden, evenals in het noordelijkste stroomgebied van de Indus.

Daar de tekens wel van elkaar afgeleid schijnen te zijn en de kennis zo grote overeenkomsten vertoont mag volgens mij wel worden aangenomen dat zij voortkomen uit een gemeenschappelijke bron. Dat zou dan het z.g. bloemenschrift zijn en stammen uit Atlantis.

Maar dan kan ik met alle goede wil niet spreken van een ouderdom van 200.000 jaren. Ten hoogste kom ik tot een ouderdom van minder dan 100.000 jaren en waarschijnlijk is dat deze schriftvorm in de nu nog bestaande vorm niet veel ouder is dan rond 12.000 jaren. Met zekerheid is echter over de ouderdom niets te zeggen. Voldoende? (iets bekort)

x Kan men in zijn slaap door een geestelijke entiteit worden aangevallen? Ineen droom-loze slaap sprong er plotseling iets op mijn borst. Instinctief sloeg ik het van mij af. Merkwaardig genoeg vanuit het midden van mijn borst. Het iets had geen enkele kans en vloog als een raket de lucht in. Uiteraard werd ik onmiddellijk wakker.

Ik had duidelijk de indruk, dat hier sprake was van een aanval..

- Dat u die indruk had kan ik wel begrijpen. Maar u zegt zelf dat u dit droomde. Immers, u vertelt dit verhaal en zegt: toen werd ik onmiddellijk wakker.

M.a.w. voor die tijd was u dus niet wakker. En wanneer wij kijken naar een mogelijke oorzaak: druk op de borst komt onder vele verschillende omstandigheden voor. Zo kan als voorbeeld een dergelijk gevoel, soms gepaardgaande met steken, ontstaan wanneer je op de rug loopt en een beweging maakt waarbij de zwevende ribben of andere ribben die verschuiven op hun lechting in beweging komen. Ook kan uw dek verschuiven en zo opeens zwaarder drukken. Ook dan wordt men zich daar slapende nog wel bewust van.

Bent u nu wat gespannen dan zult u o middellijk reageren met een "die druk moet een oorzaak hebben. Er is dus iets. Het onwillekeurige gebaar dat een ieder wel in zijn slaap maakt wanneer hij een prikkel te duidelijk ervaart wordt ingebouwd als een "wegslaan" van het "iets". Daar een slaper regelmatig beweegt, o.m. wanneer spierkramp of moeheid zich oór de lighouding aankondigt hebt u kennelijk ook gemaakt.

Maar u moest dit voor uzelf verklaren. U kwam daarbij op een "geest." Want u stelt dat u door een geest werd aangevallen. Maar vreemd: door die klap vloog het onmiddellijk weg.

Hebt U ooit wel eens een geest een slag gegeven? Wanneer je dit toffelijk doet sla je er gewoon doorheen. En wanneer je het astraal zoudt doen ontstaat er geen slag effect en dus ook geen "wegvliegen" zoals u noemt. Er ontstaat een enorme spanning, vaak overgaande in een lichtgloed waarna een van de strijders in zijn astrale vorm verdwijnt. Hij gaat dus niet weg, maar verdwijnt: zijn voertuig ter plaatse lost zich eenvoudig op. En snel. Het lijkt op het gedrag van een druppel water die je op een gloeiende plaat gooit.

Op grond van dit alles meen ik te mogen stellen dat het verhaal dat u vertelt het verhaal van een droom is, een nachtmerrrie impressie in feite. Waardoor deze is veroorzaakt kan ik niet zeggen. De verklaring van een door een gewrongen lighouding verschuiven van een van de ribben lijkt mij waarschijnlijk: men voelt zich benauwd, voelt druk. Alleen, dan blijft men dit gevoel na het opstaan gemeenlijk nog wel even behouden.

Wat de vraag betreft: een geest kanje alleen aanvallen - ook in de slaap - wanneer u zich bewust bent of wordt van die geest. b. Die geest een afschrikwekkend aspect kan uitstralen of tonen waardoor u angst koestert. Alleen door die angst ontstaat voor u een kwetsbaarheid daar u in harmonie komt het het uitgezonden beeld en zo ook met de kracht die daar achter schuil gaat. Alleen op deze wijze bent u voor een geest die u wil aanvallen feitelijk te bereiken. Zonder dit is het niet mogelijk.

Ik hoop dat dit voldoende is, ook al stemt de uitleg mogelijk wat bitter: het is immers veel interessanter wanneer je door geesten wordt aangevallen? Aan de andere kant is het mogelijk toch wel prettig te weten dat dit niet werkelijk gebeurt.

x Er wordt gezegd dat je bij beoefening van kryayoga meditatie die mogelijke waarnemingen krijgt: goddelijk licht, goddelijke vibratie en goddelijk geluid. Kunt u hierover iets vertellen?

- Het gaat om een normale mystieke beleving die zeker niet alleen in overeenstemming is met yoga of kryayoga. Geen monopolie dus.

De drie genoemde waarden zijn in feite onze vertaling van en gevoelsbeleving van de eenheid, waar wij tijdelijk mee in contact komen. Elke vorm van mystieke verrukking konfronteert ons op een gegeven ogenblik met een soort onmetelijke onthulling idie wij niet verstandelijk kunnen verwerken. Zij wordt daarom door ons vertaald als "licht".

Wij voelen ons dan opeens beroerd door die oneindigheid en omschrijven het effect dat dit op ons heeft als trilling. Omdat wij echter zoveel mogelijk van die trilling transponeren naar een gebied dat voor ons meer vershilerkenningen mogelijk maakt. Daarvoor kiest de mens gemeenlijk als gelijkenis geluid. Door de omzetting van de verschillende reacties die men heeft in het licht komt men tot het "horen" van klank en geruis, soms zelfs van kosmische muziek.

Men noemt het dan mogelijk een goddelijk geluid. Maar dat komt alweer omdat wij dit "geluid" niet geheel kunnen omschrijven. Wij volstaan dan met te spreken over een wonderlijk harmonisch suizelen of overweldigend mooie muziek.

Nogmaals: het gaat dus om onze - menselijke - vertaling van een bereikt contact. Dat men deze waarden afzonderlijk noemt in systemen als de kryayoga en andere mystieke systemen is wel te begrijpen:

Ook in deze vorm van yoga zal men, zoals in bijna alle vormen daarvan, uitgaan van het oorspronkelijk door de hindoes gehanteerde systeem van opeenvolgende hemelwerelden. In vele systemen krijgt de leerling de mogelijkheid om, middels beheersing en meditatie, te komen tot allereerst een bereiken van de eerste wereld en wel onder geleide. Er "gaat dus iemand met je mee".

Daarna krijg je meer en meer de mogelijkheid om zelfstandig te gaan. En ben je eenmaal zover dat je deze wereld alleen en her haaldelijk kunt betreden dan ga je een trap hoger. Ook hier heb je weer een meester en begeleider nodig - in feite een harmonisator. Waarop het zelfde zich herhaalt en zo nog maals. Je kunt op deze wijze drie werelden - toestanden - leren betreden.

Beheerst men dit zodat men elke wereld of toestand naar believen kan betreden dan komt het ogenblik waarop je in contact komt met de schepper zelf, het brahman - de wijsheid en kracht die achter de schepper zelf ligt.

Ik heb het gevoel dat men bij de door u genoemde leer het geheel van vele bijkomstigheden heeft ontdaan en ook bepaalde religieuze en dogmatische punten heeft vertaald, ofschoon die bij de opbouw van het systeem ongetwijfeld wel een rol hebben gespeeld.

x Ik heb ook gehoord dat ersprake is van een astraal, een oorzaaklijk en een stoffelijk, dat elk van de drie belevingen bij een van deze drie lichamen zou behoren.

- Ik weet dat idit nog wel eens gesteld wordt, maar daarom is het nog niet geheel en zonder voorbehoud juist. Kijk, het stoffelijke lichaam behoort bij uw wereld. Harmonie is op uw wereld in feite een emotie die wel kan worden beseft maar niet kan worden ontleed.

Er is inderdaad een astraal voertuig. Maar dit voertuig kan zich alleen in harmonie met iets anders kunnen vormen en manifesteren. Het is en blijft echter in feite toch tot een eigen wereld beperkt en kan niet verder gaan dan deze.

Dan spreekt U van een ocrzakelijk lichaam. Ik meen dat men hiermede een karma-beladen ego aangeeft, dus in feite een deel van de geest. De geest kent inderdaad weer haar eigen werelden van licht en duister. Behoort het tot een wereld van licht dan zal dit deel van het ik zich bewust zijn van het geheel van de "eigen wereld" maar tevens gevoelig zijn voor een deel van een hogere wereld.

Daar elke geest zijn wereldbeeld bepaalt door zijn eigen inhouden zijn er zeer vele verschillende werelden en is het erg moeilijk om dezen binnen een bepaalde volgorde in te delen. Ik wil dan ook hier duidelijk stipuleren dat elke indeling van het hiernamaals in feite geheel willekeurig is.

Of u uitgaat van de christelijke opvattingen, de lamaïstische denkwijze, hindoe of islam denkbelden, - een ieder hanteert zijn eigen indelingen - die in feite willekeurig op grond van theorien tot stand kwamen.

Opvallend is dat een groot aantal van deze indelingen kennelijk ergens in verband staat met de vroege opvattingen van astrologie, die inderdaad grotendeels verantwoordelijk is voor alle indelingen en stelsels die in een ver verleden reeds omtrent het hiernamaals ontstonden. Voldoende?

x Wat is de invloed van transplantatie van vitale organen op de geest, het mentale gebied en eventuele voertuigen?

- Ik meen niet, dat hierdoor gemakkelijk een aanhechting met de geest van de donor zal voortkomen. Dit is n.l. afhankelijk van vele andere factoren en niet alleen hiervan.

Neem als voorbeeld e n nier transplantatie. Het is dan zeker dat die nier is ingesteld op levensritme, uitstraling en functie van de donor. Een deel hiervan blijft bestaan, of je nu invriest dan wel ormiddeijk transplanteert. Dit alles is a.h.w. in de cellen zelf ingelegd.

Komt een dergelijk orgaan in een ander lichaam, dan zal het llereerst door dit lichaamaanvaard moeten worden. Is de inhoud van de cellen dermate afwijkend dat geen aanpassing mogelijk is, dan moet je ofwel de cellen de reactiemogelijkheid ontnemen - er zijn middelen daarvoor - danwel moet je rekenen met spontane afstoting van het orgaan.

Je kunt stellen, dat weefsels evenals bloed een eigen type hebben en dat niet harmonische type van weefsel zonder ingrijpen altijd worden afgestoten.

Is er voldoende overeenkomst dan gebeurt het volgende: er ontstaat een harmonie, waarbij deze ook moet gelden t.a.v. de levenstrillingen zoals die nog in het donororgaan vastliggen.

Functioneert het orgaan eenmaal, dan is uw eigen uitstraling natuurlijk sterker en verdringt langzaam de oorspronkelijke in het donororgaan. Dit proces is gemeenlijk na rond een jaar voltooid. Van danaf is er zelfs geen mogelijkheid meer voor de oorspronkelijke eigenaar om zich aan te hechten, al zou deze het wensen.

Na vijf tot zeven jaren is zelfs door vervanging van cellen het geheel in feite een normaal deel van uw lichaam geworden. Maar goed, neem nu eens aan, dat dit niet het geval is. Dan nog is de redenering dat aanhechtingen wel heel gemakkelijk worden hierdoor zo iets als de automobilist die een reserveband van iemand leent omdat hij anders niet verder kan en dan steeds het gevoel blijft hebben dat de eigenaar - die die band allang niet meer nodig heeft - voortdurend achter hem aan blijft rijden. Wanneer de man ook nog je schuldeiser is lijkt mij dit zelfs mogelijk, maar normaal is dit zeker niet.

Verder moet u niet over het hoofd zien, dat een donor in dergelijke gevallen altijd iemand is, die zelf heeft gestipuleerd dat een dergelijke ingreep na zijn dood zou kunnen gebeuren. M.a.w.: die geest zal weten wat er gebeurt.

Alleen wanneer een dergelijke transplantatie zonder voorkennis gebeurt bij iemand die bovendien geestelijk niet zo erg bewust is zal er in de eerste periode van rond een jaar de kans zijn dat voor de oorspronkelijke eigenaar nog een band blijft bestaan. Daarna is deze uitgewist.

Denk dus maar niet te veel aan een gevaar voor aanhechting, ook al is dit theoretisch mogelijk. Voor de geest van de ontvanger betekent mogelijk dit ruilorgaan een mogelijkheid tot meer ervaring opdoen. Dit zal dan tot uiting komen in een relatie die na de dood wordt opgenomen met de donor wanneer dit mogelijk is.

Wat het mentale gebied betreft moeten wij wel iets voorzichtiger redeneren. Er zijn immers organen die direct of indirect invloed hebben op het evenwicht van de interne secreties. Stel b.v. dat een bijnier in de transplantatie mede betrokken zou zijn.

Wij hebben hier te maken met een hormoon aanmakend en afscheidend orgaan. De mogelijkheid bestaat dat tijdelijk uw hormonale huishouding aardig in de war geraakt. Dit uit zich in het gevoelsleven, maar kan ook wel degelijk van invloed zijn op het denken en het denkvermogen. In het ergste geval kunnen hierdoor zelfs hallucinaties ontstaan. Na gemiddeld 7 jaren is ook dit voorbij. Maar ondertussen zijn er allerhande wisselvalligheden in gevoel en denken mogelijk. Het is zelfs mogelijk dat uw karakter hierdoor geheel of deels verandert.

Maakt men u op dit aspect attent en geeft u er zelf de nodige aandacht aan, dan kunt u echter al snel de ergste afwijkingen leren beheersen en compenseren.

Wanneer dus na een transplantatie een afwijking of verandering van het karakter ontstaat, zo is dit bijna zeker niet het gevolg van een aanhechting, maar van het nu genoemde interne evenwicht, dat een nieuwe waarde krijgt.

Nog een derde mogelijkheid. Stel dat het mogelijk zou zijn hersenen of delen van de hersenen te transplanteren en aangenomen dat die hersenen een leefervaring bevatten. Dan heeft uw lichaam nog steeds zijn eigen weefselgeheugen dat echter niet meer strookt met de nieuwe herseninhoud.

Het lichaam heeft reactiemoeilijkheden omdat de eisen en signalen van de hersenen dan niet meer geheel stroken met het deel van het lichaam dat deze ontvangt. Ook zullen bepaalde impulsen niet meer zuiver door de hersenen tot besef kunnen worden vertaald. Eerst zal door het nieuwe deel hersenen enige ervaring met het lichaam moeten worden opgedaan voor dit mogelijk verbetert.

Maar zelfs dan krijgen wij de z.g. dubbele jherinnering waardoor steeds weer beelden die in het getransplanteerde deel hersenen aanwezig zijn worden gesuperimposeerd op het beeld dat de rest van de hersenen normaal van het leven heeft.

De kans is dan groot dat er een vorm van geestesziekte ontstaat omdat dit dubbelbelevens en herinneren niet te dragen kan zijn. In dat geval ontstaan zoveel verdringingen dat, wanneer de persoonlijkheid uiteindelijk alsnog tot één persoon zou zijn geworden, het toch niet meer mogelijk is om volgens vroegere normen normaal te reageren.

Maar zover is men bij u voorlopig nog niet, dus daarover hoeft u zich geen zorgen te maken.

x Heeft het nóg gevolgen voor je eigen geest wanneer je een orgaan afstaat na je dood?

- Neen. Hart, nieren, oog e.d. heb je toch nog niet meer nodig zijn. Dus of die delen nu worden verbrandt, beschimmelen of nog door een ander worden gebruikt maakt uiteindelijk niet veel meer voor je uit.

Wel is er de kans dat wanneer het orgaan weer begint te leven je, omdat je de uitstraling van je eigen lichaam natuurlijk wel kent, opeens beseft wat dit voor de ander moet betekenen en dan denkt: Gunst, ik heb toch wel iets leuks gedaan. Maar het orgaan is dus niet iets wat je als geest dwingen aan kan trekken en tot de aarde terugzuigt of zo iets.

x Heeft het ook niet iets met de tijd te maken? Je bent niet onmiddellijk dood en los.

- Ik ben met u eens, dat transplantaties altijd direct nadat de dood gekonstateerd is worden volbracht. U zult echter met mij eens zijndat menselijk en zelfs wettelijk geen begin met een transplant mag worden gemaakt voor vaststaat dat er geen hersenactiviteit meer is. Wanneer dit werkelijk het geval is is reeds na rond 20 minuten alle verbinding door het zilveren koord verbroken. Er kunnen dan nog wel andere bindingen enige tijd blijven bestaan, maar dezen zijn vaag en geven je in feite alleen nog de mogelijkheid je op je lichaam te oriënteren zonder er in terug te kunnen keren.

Gelijktijdig besta je reeds in een geestelijke wereld, waarin bewuste contacten kunnen worden opgebouwd. Om een collega te citeren" je hoort zeggen dat je echt dood bent. Men wijst je zelfs dat je lichaam daar ligt, en dan volgt meestal" weet je wat, wij maken er een paar lollige dagen van voor je alles gaat herbelevens wat je geweest en gedaan hebt in dit leven. Hier heb je wat kracht. Daarmede kun je mogelijk iemand nog wat troost geven en daarna gaan wij samen lekker lachen wanneer wij luisteren wat de mensen over je zeggen op je begrafenis."

Dit werd watspottend gezegd, maar ligt toch dicht bij de werkelijkheid. Ik zou willen stellen: iemand die bewust is zal het feit van zijn dood zo snel kunnen aanvaarden, dat dit reeds heeft plaats gevonden voor het zilveren koord feitelijk en geheel verbroken is.

Iemand die minder bewust is maar van goeden wille wordt toch wel afgehaald. Er is altijd wel iemand die zegt wat er aan de hand is en wat er nu moet gaan gebeuren. Soms zal iemand daarvoor wegvlugten. Maar in die vlucht heeft het lichaam geen betekenis meer voor je. Men gaat dan door de schaduw wereld.

Of men aanvaardt het alles wel en blijft zich van het lichaam wel bewust, maar gelijktijdig ook van de nieuwe toestand, waarin men verkeert.

Ook dan zal men geen schade ervaren van een transplantatie of datgene wat men met het lichaam doet.

Er zijn wel eens mensen die ook denken dat het toch maar verschrikkelijk is wanneer een mens een gewelddadige dood is gestorven of naar men meent vermoord kan zijn en een patholoog anatoom gaat het gehele lichaam opensnijden, monstersnemen, onderzoeken. Men meent dat dit voor de geest iets verschrikkelijks moet zijn. Maar ook dit valt meestal heel erg mee.

x En crematie?

- Daarover denkt men in de geest nogal eens verschillend. U valt nog juist niet in het jubileum met uw vraag, maar binnenkort zal het zover zijn dat wij - middels al onze mediums te samen - rond 50.000 maal een vraag over dit onderwerp hebben beantwoord, want de belangstelling hiervoor blijkt de laatste tijd wel heel groot te worden.

Crematie kan pijnlijk zijn voor iemand die nog steeds de hoop koestert naar zijn lichaam terug te kunnen keren. Maar die pijn komt ten einde op het ogenblik dat het lichaam zijn structuur geheel verloren heeft.

Lijden komt dus voor, maar duurt niet lang. Neem een gangbare crematie hier ten lande. Je ziet hoe men afscheid neemt, staat vervolgens enige tijd te wachten tot je aan de beurt komt voor de oven en denkt dan mogelijk: wat gaat men nu met mij uitspoken. Daarna komt de verbranding, die nog geen 20 minuten pleegt te nemen.

Al snel ontdek je: ik ben er nog, maar daar beneden is alles al afgelopen. Wat is er met mij gaande. Op dat ogenblik ben je ook weer vatbaar voor de signalen van anderen en is het leed geleden.

Kortom: een krematie kan pijnlijk zijn wanneer je niet bewust genoeg bent. Maar de pijn duurt in verhouding kort en je wordt je al snel bewust van het feit dat je geestelijk voortbestaat.

Wanneer je wordt begraven is de pijn voor de onbewuste in verhouding erger. Zeker, de pijnimpulsen zijn in het begin minder. Maar wat denkt u van iemand die meent nog een te zijn met zijn lichaam en na het begraven meent te stikken? Wat denkt u dat ontbinding betekent wanneer je nog steeds meent, dat jijzelf het bent die dit ondergaat?

Bovendien gaat het proces zo geleidelijk dat je veel minder geneigd zult zijn om aan te nemen: dat was m'n lichaam, maar dat ben ik nu niet meer. De band met het lichaam kan na begraven nog 7 tot 15 jaren blijven voortbestaan, terwijl na krematie deze band na rond 20 minuten ten einde komt.

Nu weet ik wel dat voor de geest tijd er niet zo veel opaan komt. Wij hebben geen haast. Maar wanneer ik de ellende voor een onbewuste vergelijk in beide toestanden ben ik persoonlijk geneigd voor krematie te kiezen.

Nog een ander punt: er zijn volkeren die zich altijd veel intenser bezig hebben gehouden met de dood dan de westerlingen. En wat doen die: DE parzen laten het vlees van de dode door vogels verslinden. In Tibet was het gebruikelijk de dode op een veld neer te leggen zodat de overblijfselen door de dieren van het veld verslonden konden worden.

In india was het gebruikelijk - evenals bij sommige indianen en andere stammen als b.v. de vikingen, was het gebruikelijk de dode te verbranden wanneer niet een z.g. hoge begrafenis werd gegeven, waarbij het lichaam door de lucht verduurzaamd wordt.

In polinesie vinden wij stammen, die gewend waren hun doden als een soort offer in een nog werkende vulkaankrater te werpen. Waarbij zij gemeenlijk werden gevolgd door een offer van vruchten en een dier.

Al die volkeren houden zich ook in hun dagelijkse leven veel meer bezig met de dood dan u ooit hebt gedaan. U houdt zich met de dood alleen bezig wanneer het gaat om de verzekering en inkomsten uit begraven.

Maar degenen die er lang over hebben nagedacht en de dood als deel van het leven hebben leren aanvaarden kiezen allen voor een zo kort mogelijk in oude vorm voortbestaan van het lichaam.

Zeker, wij zien ook die gebruiken hier en daar verworden: denk maar eens aan de z.g. grote of vorstenbegravenissen zoals die gevoerd worden op b.v. Bali. Kijk dan niet alleen naar de begrafenistorens, maar ook naar hetgeen er met het lichaam gebeurt:

Zolang het lichaam boven aarde is wordt het niet alleen gesierd, maar er worden ook bloemen en voedsel bij gezet en de familieleden gaan er regelmatig nog even "praten". De dode wordt in feite behandeld als iemand die er nog geheel bij behoort.

Op de dag die daarvoor - meestal door een astroloog - bepaald is, wordt het lichaam dan wederom verbrandt. Het bijgeloof eist, dat men niet de kortste weg naar de plaats van verbranding neemt, maar met vele hoeken en draaien voortgaat, zodat de geest in kwestie nadien niet meer zo gemakkelijk de weg naar zijn oude huis kan terugvinden.

Ik hoop dat dit als aanduiding voor een ook op aarde bij velen bestaande voorkeur voldoende is. Ik dacht zo: wanneer ik alleen maar inga op crematie zonder meer wordt het zo vervelend, want de meesten hier weten dat nu zo langzaam aan wel. Daarom wat extra gegevens waar u eens over na kunt denken en die u desnoods ook na kunt zoeken.

x Kunt u iets zeggen over de Kumanda godsdienst in Brazilië waarbij het belangrijkste medium de vrouw Lucia is?

- Er zijn veel van die - mag ik zeggen - sekten. U moet dit onthouden: overal waar de invloed van de indianen en de negers een rol spelen vinden wij godsdiensten waarin mediumschap en vormen van bezetenheid in feite bepalend zijn voor het karakter van de eredienst en de mogelijkheden die zij zegt te verschaffen.

In de meeste gevallen is er sprake van een kruising van christelijke symbolen of de ter plaatste heersende godsdienst met de oude symbolen van de "heidense" oudere godsdiensten.

Bij al deze erediensten is echter de rite en de leer aangepast aan het gebruiken van krachten en het aanroepen van machten door zowel de voorgangers als wel door de volwaardige leden van een dergelijke groep, die dan als "ingewijden" worden beschouwd.

Ook hier zal dit zover ik na kan gaan het geval zijn. Ik heb echter geen volledige kennis over de inhoud van de leer en kan dus geen verantwoord oordeel vellen. Voldoende?

Vindt u niet dat wij nu maar eens moeten gaan pauzeren? Dan kan zo dadelijk een ander eens kijken of hij er nog iets anders van kan maken. Ik heb mijn best gedaan en getracht uw vragen netjes en redelijk uitvoerig te beantwoorden.

Onthoudt u a.u.b. dat ik bepaalde dingen niet zo zeg omdat ik er niets van weet. Ik kan mij vergissen, natuurlijk. Maar ik denk niet, dat die vergissingen zo groot en belangrijk zullen zijn in dit geval. En wanneer u over dit alles nadenkt kunt u desnoods de gegevens waarbij u zich afvraagt of zij wel kloppen nog wel hier of daar verder nagaan.

Ik wens u daarmee veel succes. Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Zo. Goeden avond, dames, heren, vrienden.

Het blijkt dat men mij deze maal heeft opgescheept met de beantwoording van uw vragen. Ik verzeker u, dat ik ook dit naar beste kunnen zal doen. Al moet u er maar niet al te veel van verwachten.

En daar men mij influistert sat u uw vragen hebt neergeschreven als een soort begin met litteraire arbeid veroorloof ik mij er eerste schriftelijk gestelde vraag te vragen. Ik zal daarop dan nader ingaan.

x Bestaat er een causaal verband tussen lichaamsbouw, houding en het ontstaan van multiplesclerose?

- Tjaaa. Ik moet eerlijk toegeven dat ik een oom heb gehad, een lange sladdood wiens vrouw, een tante van mij dus, klein was en bijna vierkant ongeacht de resten van enkele rondingen. En zij was het die hem op de kop zat en wel voortdurend.

Kijk, die man ging daaronder gebukt en liep dus gebogen. Maar zij heette Marie en geen multiple sclerose. O, houding en lichaamsbouw zullen in vele opzichten wel een rol spelen. De bouw heeft vaak te maken met de houding die je het meeste aanneemt en de houding speelt ook een rol zowel in uiterlijkheden als innerlijke vorming.

Wanneer je de moderne schooljeugd ziet wanneer zij zich tot het ontvangen van leringen en scholing neervleit dan moet ik zeggen dat de S-bochten wel deels van de verkeerswegen verwijderd werden, maar nu in veelvoud terugkeren bij de jeugd. Die houding kan zeker op het welzijn invloed hebben, zo goed als op het karakter.

Maar of houding en bouw te samen kunnen voeren tot multiple sclerose? Ik durf dat zeker niet mer zekerheid te beweren. Integendeel. Wanneer iemand al aanleg daarvoor heeft of een begin daarvan ' het is een langzaam proces zoals u weet - zal de lichaamshouding bij het optreden van de verschijnselen wel een rol spelen. Door de wijze waarop men zich tegen die verschijnselen verweert middels juiste houding en bewegingsoefening kan men het tempo waarin de symptomen voortschrijden wel degelijk beïnvloeden en bij de mogelijkheden die men daartoe heeft zal ook de bouw van het lichaam wel een rol spelen.

Maat toch wil ik geen directe relatie stellen tussen de gestalte, de houding en de ziekte. Dat lijkt mij iets te ver gegrepen. En nu hoop ik maar, dat het antwoord enigermate bevredigend is. Zo niet zal ik dit ongetwijfeld van u te horen krijgen....

En in deze sfeer van bevrediging gaan wij dan verder naar het volgende schriftelijk verwerkte probleem.

x Wilt U ons informeren over de waarde van de leringen en cursussen van summithouse, gegeven door Elisabeth Claire, profet(?) zich aankondigend als boodschapper van de sende maasters van de Witte broederschap. Zij maakt onder meer gebruik van zeer snel gesproken decrees, eentonige geboden in mantravorm en beweert bij volbewustzijn door de meesters overschaduw te worden.

- Tja, wie zelf erg dun is staat gemakkelijk in de schaduw, zelfs die van een telegraafpaal. Ik moet zeggen dat dergelijke zaken zich kennelijk aan mijn vroegere ervaringen onttrokken hebben.

Ik heb wel een neef gehad die nog een tijd bij de Jehova getuigen is geweest. Een heel goede man. Hij was altijd zeer vrolijk en ging regelmatig naar de koninkrijkszaal om op zijn ziel te krijgen en kwam dan opgewekt weer terug met de illusie dat hij ons kon bekeren. Dit tot de wereld niet onder ging.

Dat is al een tijd geleden. Want de wereld is in dit verband en binnen deze krijngen al vaak geprolongeed wegens onvoorzienbare omstandigheden, mogelijk het enorme sukses. Ik meen dat zelfs de bioscoopbond al eens heeft negevraagd hoe je dat moet doen.

Maar wat u zegt over summit lighthouse: ik kan alleen maar zeggen dat er aan onze kant niet bepaald veel over bekend is. Wanneer U zegt dat het kenmerk ligt in eentonige snelle uitspraken ... heeft u wel eens een goede veiligheidsmeester aan het werk gehoord?

En snel gesproken mantra's? Ik hoorde die ook hier vaak. "De politieke noodzaak" is b.v. een mantram die in bepaalde politieke kringen steeds weer herhaald wordt.

Ik kan alleen maar zeggen: wat de veronderstelde bron betoefst en de overschaduwing bij volbewustzijn ben ik niet in staat een definitieve uitspraak te doen. Ik kan hoogstens zeggen dat, wanneer men mij zo iets zou vertellen ik toch wel heel goed na zou gaan of zo iemand nu met meesters of met molentjes loopt.

Wanneer u de betekenis en waarde wilt leren kennen geef ik u de volgende raad: Let niet op de eentonige en snelle gebeden. Want die kun je bij de eerst beste pastoor ook horen wanneer hij het lof doet en nog naar een feestje moet.

Neen. Let alleen op de inhoud van de leringen en vraag u af in hoeverre die praktisch toepasbaar kunnen zijn, daarnaast ook, hoeveel van hetgeen gesteld wordt ook redelijk aantoonbaar of bewijsbaar is.

Vindt u meer dan dertig procent redelijk aantoonbaar of bewijsbaar, neem dan voorlopig maar aan, dat die leringen ook voor u bruikbaar kunnen zijn. En als de leverancier wat vraagwaardig is, nu ja. Weet u, van welke koe uw biefstuk komt? Als zij maar mals en sappig is.

Ik zou u willen raden in diervoege niet alleen deze, maar alle geestelijke leringen en verkondigingen te benaderen. Ik wil het natuurlijk niet te gek maken. Maar ik heb een broer gehad...

Een hele goede, hele vrome, hele fijne vent. Dat wel. Maar hij deed soms uitspraken die mij blij deden zijn dat ik geen zeiloren had. Anders had ik door het klapperen en flapperen daarvan boven de aarde mij verheven hebben.

Vroeg ik hem hoe hij daar nu weer aan kwam dan zei de jongen maar al te vaak, dat dit geopenbaarde waarheid was. En ik heb vele malen gezegd: broertje lief, wanneer je met de waarheid aankomt dragen moet je die openbaring er eerst eens even af laten, want de waarheid bewijst zichzelf, maar menige openbaring blijkt niets anders te zijn dan een uitwerpsel van die waarheid.

Vergeeft u mij deze vieze uitspraak. Ik heb deze tegenover een gewijd familielid gedaan en dientengevolge meen ik haar ook hier te mogen herhalen.

Wilt u zich beklagen dat ik uw vraag niet geheel beantwoord heb? De reden is duidelijk: ik weet gewoon niet wat ik er over moet zeggen en wat ik meende hierover te kunnen en mogen zeggen heb ik gezegd.

Wanneer u dit niet voldoende is spijt mij dit zeer. Maar misschien ukt u het zelf aanvullen, hetzij met geloofsverklaringen of hatelijkheden en het resultaat de betrokken gemeenschap alsnog aanbieden. Ik hoop echter dat u mij toestaat hiermede te volstaan. (met gehoegen). Dat is dan in dit geval wel zeer wederkerig.

x Hoe denkt u over passieve en actieve euthanasie?

- Nu? Ik heb vaak gedacht " wanneer je die mensen ziet modderen zou het voor hen een zegen zijn wanneer zij uit hun ellende worden geholpen." Daarbij beseffende dat zij anders nooit uit de ellende komen omdat zij die zelf steeds vers maken. Maar dan blijken die mensen zelf vaak hun ellende alleen maar te beschouwen als voorloper voor het grote geluk.

In ieder geval ben ik zeer terughoudend wanneer het gaat over actieve euthanasie. Per slot van rekening heeft mijn oudoom het ook nogal lan op aarde volgehouden en ik besepte reeds toen, dat mijn nicht maar al te graag op hem actieve euthanasie had toegepast, want zij had behoefte aan een nieuwe inrichting voor haar woning.

Het gevaar dat mensen dit metterdaad gaan doen moge dan niet zo groot zijn, maar naarmate de erfenis groter wordt nemen toch ook de gevaren toe

Ik vrees dat bij erkenning hiervan te veel mensen zouden zeggen: ach, dat oudje heeft toch niets meer van het leven. Laat ons haar daarom lief en feestelijk een taartje geven met een paar leuke cyaanpilletjes er op, dan gaat zij gelukkig en vooral snel over.

Neen, daar voel ik niet voor. Wanneer iemand werkelijk zo ziek is dat deze niet zonder kunstgrepen in het leven kan worden gehouden en je weet dat het toch niet beter kan worden, dan stel ik U wel aansprakelijk voor alle lijden dat zo iemand dan zonder uitzicht moet doorstaan. Volgens mij moet je dan zorgen dat er zo weinig mogelijk pijn is en verder niet meer helpen.

Je moet eens zien wat men met zommige mensen doet. Zij liggen in een longmachine, aangesloten op een hartmachine, aangesloten ook op een kunstnier en kunstmatige voeding. Kortom, een heel medisch fabriekje rond een ongeneeslijk centrum vol ellende. Zo iets vindt ik niet aanvaardbaar meer.

Ook niet wanneer de familie misschien zegt: zo houden wij hem of haar nog enige tijd bij ons. Ik meen niet, dat je een dergelijke vorm van egoïsme moogt bevorderen wanneer de patient er anders over denkt.

Om het kort samen te vatten: ik vertrouw de mensen niet genoeg om de active euthanasie toe te juichen. De passieve euthanasie acht ik echter verantwoord.

Ik wil hieraan nog toevoegen: wanneer de active euthanasie uitgaat van de patient die zich daarbij geheel bewust is van zijn keuze en mogelijkheden en je zelf zeker bent dat geen genezing of verbetering meer denkbaar is, dan kan ik begrijpen dat men zo iemand wel een handje toe wil steken. Maar dan moet wel heel zeker vast komen te staan, dat de patient zelf het beslissende initiatief heeft genomen.

Dat was dan mijn visie. Ik kan het gemakkelijk zeggen: ik ben toch al dood, nietwaar?

x

Wanneer je een cocedil(?) bij je draagt en de kinderen weten dit ook, dan is er volgens mij niets aan de hand. Actieve euthanasie lijkt ook mij bedenkelijk, want dat doet je aan de Hitlerperiode denken. Wanneer de patient echter zelf het besluit neemt - dit vergat ik te vragen - komt het op een zelfdoding neer. Wat voor invloed heeft dat op het over gaan?

- Wanneer je dit bewust doet en weet dat die euthanasie alleen een feit zal worden wanneer er geen enkele andere mogelijkheid meer voor je is dan meen ik niet, dat het geestelijk veel voor je uit zal maken.

Laat ons niet vergeten: wanneer u dit zelfdoding noemt heeft ook Jezus zelfmoord begaan. Want hij had wel degelijk weg kunnen lopen. Voor mij is dit altijd een van de mysterien geweest: wanneer men hem vraagt "zijt gij Jezus van Nazareth" antwoordt hij "dat ben ik" en prompt ligt alles met het gezicht plat op de grond.

Wanneer Jezus nu een handige jongen was geweest en geen verlosser zou hij volgens mij gezegd hebben: blijven jullie nog maar even hier liggen dan ga ik ondertussen Ja.

Het feit dat hij deze mogelijkheden niet gebruikt heeft maakt hem in feite dus zelf aansprakelijk voor al wat daarna gebeurde. Zeker omdat jij reeds aan het laatste avondmaal reeds wist, dat Judas hem zou verraden. Wat meer is, hij heeft hem zelfs gezegd er mee op te schieten: "wat gij doen wilt, doe dat spoedig".

Je kunt dus niet eens zeggen dat Judas zich voor de zilverlingen te barsten heeft gelopen, want hij deed dit op aansporing van zijn baas.

En wanneer je het zo beziet: wat Hij deed, mogen wij dit niet in zekere mate navolgen? Ik denk maar zo: wanneer je in leven blijft,

een en al ellende, zo ben je niet alleen ellende voor jezelf. Ik heb er helaas enkele voorbeelden van mee kunnen maken. Je bent dan ook de ontregeling van het leven en gevoelsleven van vele mensen om je heen. En wanneer dit een van de zaken is die je doen besluiten het einde dan maar meteen te aanvaarden dat uiteindelijk toch onvermijdelijk is, zo zou ik zeggen: nuja, misschien neemt men het zelfdoding, maar zelfmoord, weglopen zonder meer, is toch wel heel anders.

Wat zelfdoding als aanvaardbaar, zelfs lofwaardig soms hebben wij heel wat voorbeelden gehad in het verleden. Denk maar eens aan al die nu nog steeds vereerde martelaren.

Overigens: wanneer ik te lang van stof ben zult u wel zo goed zijn mij daarop te wijzen. Ik stond er altijd al voor bekend dat ik lang van stof kom zijn. Helaas heb ik in de geest geen borrel meer op, anders zou ik nog veel langer van stof zijn. Maar terug naar de martelaren.

Neem Laurentius eens als voorbeeld. Hij had alleen maar moeten stellen, dat hij ook in de goddelijkheid van een keizer geloofde. In de plaats van deze eenvoudige oplossing te nemen houdt hij vast aan zijn principes en laat zich door beulen op een prehistorisch tosti-ijzer leggen.

En wanneer hij al half dood is en nog de kans krijgt wat doet de man? Zegt hij: nuja, mij goed, ik geloof in de keizer ook? Want wat heeft zo iets uiteindelijk onder dergelijke omstandigheden, nietwaar. Neen hoor. Hij moet nog brutaal worden en zo iets zeggen van "van achteren ben ik al gaar, draai mij nu maar om." Ongetwijfeld de heldenmoed van een gelovige. Maar gezien het feit dat hij door eigen volhouden in die situatie terecht komt is het ook zelfdoding of bijna zelfmoord.

De man heeft uiteindelijk zelf mede zijn dood veroorzaakt. Maar dat hebben bijna alle helden en martelaren gedaan. En wanneer deze mensen door de meestvromen nog eeuwen later worden vereerd en heilig verklaard

Zeker, u behoeft bij passieve of zelfveroorzaakte actieve euthanasie niet te rekenen op een heiligverklaring. Maar daaraan hebt u ook niets, want het enige wat je daarvan overhoudt zijn heel wat bedelgebedjes en mogelijk een paar beelden die in de een of andere kerk langzaam weggeschimmelen tot zij als gevolg van afbraak op de rommelmarkt belanden.

Maar ongeacht hetgeen u gepredikt wordt door mensen die dit alles liever vergeten en geheel anders voorstellen ben ik van mening dat u in betreffende gevallen dient te beseffen: dit is een beslissing die ik geheel zelf - en zo mogelijk geheel alleen - moet nemen.

Zo dacht ik er over. En indien dit voldoende is, ik vrees dat het voor enkelen zelfs te veel zal zijn, zo gaan wij nu over naar het volgende punt van aandacht.

x Kunt u inlichtingen verschaffen over een witte zusterschap of iets dergelijks waarin alleen vrouwen zijn opgenomen? Is deze vrouwenorde zo zij bestaat ook werkzaam in of bij de odv.?

- Bestaan zal zij wel. Ik heb al zoveel zusterschappen gekend. Zelfs een groep die zich de zusters der liefde noemde. Dat bleek later heel iets anders dan je op grond van de naam alleen meende aan te mogen nemen dat zij zou zijn. Een dergelijke groep kan op aarde bestaan.

Maar weet u, het is mogelijk een teleurstelling voor bepaalde feministen, maar in de geest telt sexe niet meer mee. Dat kleine verschil dat de fransman zo eerlijk roemt met zijn "vive la difference" houdt op te bestaan op het ogenblik dat u een geestelijke wereld binnengaat. Wat er van overblijft is alleen maar een illusie, zoals de meerwaardigheid van man of vrouw op aarde pleegt te zijn.

Dus in de geest is van dan ook van een witte zusterschap niets bekend, maar ik kan mij voorstellen dat enkelen zich op aarde als zodanig bekend maken, al is het alleen maar om vroegere sexegenoten wat goed te geven.

Dan zal dit alles wel deel uitmaken van de grote groep die wij - de man misschien wat op de voorgrond stellende zonder dat dit geheel terecht is - de witte broederschap noemen. En de ervaring wijst wel uit, dat menige zuster een uitstekende broeder vormt.

Onze orde staat onder en maakt in feite zo langzaam deel uitvan de witte broederschap. Trek verder uw eigen konklusies maar. Voldoende? Dan blijven er nu nog drie vragen.

x Kunt u iets zeggen over de wisseling van het geslacht in de inkarnatie-keten?

- Zoals u dit vertelt lijkt het wel iets op het ruilen van dubbele postzegels. Geslacht heeft geestelijk weinig te betekenen, de daarin op aarde voorkomende genetische opmaak en emotionele mogelijkheden echter betekenen voor de inkarnerende vaak zeer veel.

Je zult dus wisselen van geslacht op het ogenblik dat je behoefte hebt aan bepaalde ervaringen die je in het vorige door jou in de stof gehanteerde voertuig en geslacht niet kon bereiken.

Stel je voor, je bent een man geweest. Dan kun je wanneer je wilt ervaren wat het betekent om een kind te baren moeilijk als man terug komen. Zelfs indien het je als man gelukken zou zwanger te worden zou de bevalling nog te pijnlijk zijn. Dus kies je voor een vrouwelijk voertuig. Er zijn vele dergelijke mede door sexe bepaalde belevingsmogelijkheden en intensiteiten denkbaar op aarde, die voor een geest onder bepaalde omstandigheden bijzonder belangrijk zijn.

Ongeacht wat bepaalde systemen dus leren bestaat voor deze wisseling van geslacht geen bepaalde regel. Gemeenlijk is het echter zo dat men enkele malen achtereen als man en daarna weer enkele malen achtereen weer als man en zo verder inkarneert. Het geestelijke broodje halfom dat je krijgt bij een manzijn- vrouw zijn, man, vrouw enz. komt zover ik weet maar heel zelden voor. Voldoende?

x Heeft de uitdrukkelijke wens van de moeder invloed op het geslacht van het ongeboren kind of is het bij de conceptie bepaalde geslacht definitief.

- Het spijt mij voor u wanneer u dacht er nog wel even iets aan te kunnen veranderen. Maar het geslacht heeft te maken met het aantal actieve chromosomen, even of oneven. Dit nu wordt in feite op het ogenblik van de conceptie bepaald en is, wanneer wij heel erg ruim denken - nog te beïnvloeden tot een uur of 4 daarna - zo al.

Daarna is de zaak zodanig actief dat het geslacht in feite vaststaat. Al zullen sommigen dit betreuren, aan de andere kant is het maar goed ook. Anders zou iedereen die graag de burgerlijke moraliteit na pleegt te gaan allereerst veel mannelijke kinderen voort willen brengen, maar progressieven en feministen zouden natuurlijk kiezen voor vrouwelijke kinderen. Denk even aan de invloed van een bepaalde opvoeding op de mens en u zult beseffen, dat er nog nog veel meer bonje in de wereld zou komen dan er al is. En dat is dan te veel.

Ja ja, die opvoeding. U weet wat dat is, nietwaar? het is een zeer kostbare werkwijze waardoor men het kind berooft van zijn natuurlijk intellect terwijl men de leegte die zo ontstaat volstopt met vele alles behalve nuttige of belangwekkende gegevens. Wat natuurlijk mijn persoonlijke visie is, verkregen in een wereld waarin alleen werkelijke persoonlijke kwaliteiten nog wat tellen.

Maar wij hadden nog een vraag.

x

Wat was de functie van Stone Henge?

- Stonehenge was in feite een soort tempel. De functie van dit en dergelijke heiligdommen - er zijn er meerdere, hoewel wat kleiner, geweest - was oorspronkelijk een soort kalendarium waarin waarnemingen van sterren en de gang der jaargetijden werden gedaan.

Hierdoor werd het voor de mensen mogelijk onder leiding van ingewijden te werken in overeenstemming met alle optredende krachten - of dat dacht men in ieder geval.

Ik heb wel horen beweren, dat dergelijke bouwwerken ook dienden als een soort bakens voor mintevaarders, maar dat is volgens mij schromelijk overdreven. Dat wordt duidelijk uit de wordingsgeschiedenis van dergelijke "tempels". Oorspronkelijk bestond Stone henge uit een soort heilige kring. Hier werden vooral samenkomsten gehouden. Toen rond om grote en vooral hoge stenen werden gezet bracht men ook twee stenen in de brandpunten van de ruimte aan, die al snel tot offerplaats werden.

Hierdoor werd de binnenruimte alleen nog toegankelijk voor de priesters en ingewijden, de druiden. Men kwam toen al snel tot het bouwen van een tweekleef of buitenring. Tussen beide rijen zuilen was nu de ruimte waarin vrijen - leken dus - stonden wanneer zij tot de plechtigheden werden toegelaten. De ruimte daarbuiten was bestemd voor horigen.

Daar heiligdommen als centrum van de macht van bepaalde volkeren nogal eens door anderen werden aangevallen kwam om die buitenste ruimte al snel de eerste verdedigingswal, waarachter een soort gracht en een tweede wal die naar buiten toe als eerste verdediging kon fungeren wanneer er aanvallers kwamen. Hierdoor konden de plechtigheden van magische aard meestal - zonder storingen worden voleind.

Want ook toen had men al last van ongelovigen, die bij voorkeur aanvielen tijdens een plechtigheid, in de hoop zo de gelovigen te bekeren.

En dat is zo ongeveer alles wat ik daarvan weet. Geen commentaar?(dit was de laatste schriftelijke vraag.) Ja, dat dacht ik ook. Maar uit ervaring wilde ik nog even wachten omdat je nooit precies weet wat er nog kan komen.

Ik heb n.l. een jong nichtje gehad. Overigens een schat van een kind hoor. Maar wanneer je bij haar ouders was bleef zij altijd afwachtend je met grote ogen aan staren, alsof zij dacht: die zak zal wel geen cadeautje meebrengen, maar je kunt uiteindelijk nooit weten.... Was er nog een vraag?

x

Was u, toen u nog op aarde leefde, u reeds bewust van deze wereld waarin u nu vertoeft?

-

Niet zo precies. Voor mijn opvoeding heb ik eerst gedacht dat het misschien kon worden ingedeeld in gevlekt en geveerd gedoe - dit nagelang de lift van de eeuwigheid voor jou naar beneden of naar boven ging.

Daarna heb ik langere tijd gedacht dat het zo een vaart wel niet zou lopen. Uiteindelijk dacht ik dat, wanneer de schepper een voortbestaan mogelijk maakt, hij de mensen niet zal veroordelen om de eeuwigheid door te brengen tussen helse vleermuizen of hemelse halleluja kwetterende gevederde zangers. Ook al is die mens op aarde ook nog zo een uil geweest - en zo zag ik mijzelf zeker niet. Ik meende dat die schepper zijn schepselen dan wel de kans zal geven om rustig verder te gaan en af te leren zijn belangrijkheid door zijn oehoe geroep voortdurend te etaleren.

Zover ben ik dus gekomen. Maar toen ik eenmaal zover was en op het punt stond om zeer gelovig te worden kondigde zich mijn nieuwe

situatie gelukkig reeds aan, zodat ik na het verlies van enkele misvattingen in dit milieu uitstekend heb kunnen aanpassen. Ik hoop, dat u hiermede tevreden bent. Ik ben het in ieder geval wel en als het u zo zal overkomen zo ben ik er van overtuigd, dat ook u tevreden zult zijn.

Want de verschrikking van de dood ligt in het onbekende. Maar iemand die levenservaring heeft beseft, dat ook een onbekende soms een aangename verrassing kan betekenen.

Vrienden, ik geloof dat wij er zijn. Alleen moet ik dan er nog een einde aan maken, een soort verbale euthanasie. Ik zou dit als volgt willen doen:

Oneindig zijn onze vragen
omdat wij de antwoorden die in ons leven
niet willen horen.

Wij zoeken naar voorstellingen die bekoren
en kommeren ons niet al te veel
om de werkelijkheid.

Maar als wij eindelijk werkelijk leven
zien wat ons gegeven word aan mogelijkheid
dan zijn wij blij te mogen leven --
zij het op aarde, zij het in eeuwigheid.

Dit geldt voor u, dit geldt voor mij.
diep in ons zijn wij vrij.
Geketend zijn wij door ons denken

geketend ook door ons begeren.
onvermogen om te leren
wat wij zijn.

Toch leer je eindelijk
wat jen bent
is steeds het doel
van het bestaan.

had ik een drank, ik zou met u klinken
op het sterven van de waam.
Nu kan ik alleen maar hopen
dat mijn woorden gunstig
in uw zijn bezinken.

Waarmede ik dan ook nog even bewezen heb dat mijn dichterlijke gaven, zo zij al niet gedetorieerd zijn, zich in de sferen niet bepaald verder hebben ontwikkeld.

Daarnaast heb ik u geloof ik bewezen dat je de waarheid ook wel kunt zeggen wanneer je minder dichterlijk bent. Zodat ik u nu - waar- schijnlijk met verlicht gemoed - achterlaat om nu huiswaarts te gaan.

Zelf zal ik mij nu terugspoeden naar die wereld waar ik toch niet helemaal op had gerekend, maar die mij zo bevalt, dat het voor mij zelfs moeilijk is geworden maar aan zaken als inkarnatie te denken.

Goeden avond

(alleen vragen bekort)

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

d.d. 30 oktober 1981